

[Kyed.]
dere Arbejdsvilkaar, end de kan opnaa ad Prishævningspolitikken Vej. Der kan nemlig — det er vi fuldt ud klar over — ikke opnaas saa gode Resultater ad den Vej, som der kunde opnaas ad den anden, thi den Produktionsmængde — deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Olufson —, som Landbruget afsætter paa Hjemmemarkedet, er forholdsvis lille i Sammenligning med den Eksportmængde, vi har og nødvendigvis maa have.

I denne Forbindelse udtalte det ærede Medlem Hr. Olufson, at Prishævnningen ikke vil virke til Hjælp for Landbruget. Det kan jeg nu ikke rigtig forstaa, for det ærede Medlem har dog sammen med sit Parti været inde paa denne Linie og er gaaet ind for den Politik. Og dernæst førte det ærede Medlem i selve sin Tale ogsaa Bevis for Urigtigheden af den Paa-stand, at en Prishævning ikke skulde være til Hjælp for Landbruget, idet det ærede Medlem senere kom med den Bemærkning, at det kunde komme ud paa et, hvilken Vej vi gaar, enten den, som Flertalspartierne ønsker at gaa, eller den Vej, som vi har peget paa. Hvis dette er rigtigt, er det jo ganske naturligt, at Flertalspartierne, som kender den Vej, vi ønsker at gaa, følger os, da vi jo ikke ønsker at gaa den anden Vej, som Flertalspartierne har peget paa.

Vi erkender, at Regeringen efterkom Venstres Opfordring ved tredie Behandling af Tillægsbevillingsloven i 1933 om i Landbo-kommissionen at søge tilvejebragt et Grundlag for en samlet Ordning vedrørende Landbrugets forskellige Produktionsgrene. Men Regeringen veg tilbage for at tage Skridtet fuldt ud. Vi kom ganske vist ved Forliget i 1933 et lille Skridt i den rigtige Retning, men det katastrofale Prisfald paa det engelske Marked kort efter Nytaar 1934, grundet paa de overmægtige Tilførsler af Smør fra de engelske Kolonier, formindskede i høj Grad de økonomiske Virkninger af dette Skridt. Ganske vist blev Hjemmemarkedets Pris paa Smør standset i sit Fald ved en Minimumspris af 2 Kr. 10 Øre. Det var jo praktisk taget den Pris, vi var oppe paa med hele vort Smørsalg, det være sig til Indland eller Udland, da vi lavede Ordningen i December 1933; dengang var Noteringen 198, og da der sædvanligvis gives en Pris paa ca. 6 Øre derudover, var vi faktisk oppe paa 204 i Betaling til Landbruget for alt Smørret, hvad enten vi solgte til Hjemmemarkedet eller til Udlandet. Ordningen medførte altsaa, at Hjemmemarkedets Pris ikke faldt længere

end til 2 Kr. 10 Øre, medens derimod Salget af Mælk og Fløde fortsat skulde ske efter de Priser, de Dumpingpriser, vi faar hjem fra Udlandets Marked for Smør. Det var for saa vidt ikke vor Mening, at dette skulde være Tilfældet, at vi fuldt ud skulde følge de udenlandske Priser, og hvis den højtærede Landbrugsminister havde fulgt den Anvisning for Fordeling af Smørfonden, som der fra vor Side blev givet, og som jeg ogsaa mente der var Enighed om med Regeringspartierne, var Mælken og Fløden ikke blevet solgt til fuldt saa lave Priser paa Hjemmemarkedet, som Tilfældet er blevet.

Nu hører man ofte fremsat den Mening, at det er ulogisk, at Landbruget fortsat producerer og eksporterer saa store Mængder af Varer med Tab, i Stedet for burde Landbruget foretage en betydelig Begrænsning af sin Produktion; det er særlig Industrifolks Opfattelse. Jeg indrømmer, at for en umiddelbar Betragtning kan en saadan Tale synes berettiget, men gaar man dybere ind paa Spørgsmaalet, kommer man til det Resultat, at Landbruget ret hurtigt naar til Grænsen for sin Produktionsindskrænkning. Vi maa jo dog forudsætte, at Meningen er, at man skal omsætte alt, hvad der kan avles paa Danmarks Jord, og ud fra den Opfattelse kommer vi som nævnt ret hurtigt til Grænsen for Produktionsindskrænkningen, efter at Svineproduktionen er sat saa betydeligt ned, som Tilfældet er, desværre skal den jo nu yderligere formindskes i den kommende Tid. Denne tidligere Indskrænkning i Forbindelse med den, der kommer, medfører, at Kornimporten for et normalt Høstaar — det kan vi jo desværre ikke sige at Aaret 1934 bliver — vil blive sat ned til ganske faa Millioner Tdr. Korn. Og hvis man følger Linierne i det Kornlovsforslag, som vi har fremsat som Ændringsforslag, vil der uden Tvivl finde en Udvidelse Sted af Kornarealerne samtidig med, at Forbruget til Svinefodringen vil blive noget nedsat som Følge af, at Grovfoderet til en vis Grænse med Fordel vil kunne anvendes til Svineproduktionen.

Det, der ved en Indskrænkning af Landbrugsproduktionen vil have den største økonomiske Fordel, er en Indskrænkning af Kvægholdet; men her møder vi de største Vanskeligheder, selv om det maa erkendes, at der er Mulighed for en Indskrænkning ud over den, vi allerede har foreslaaet. Denne Indskrænkning kommer maaske i Aaret 1934, nemlig tvunget af den uheldige Omstændighed, at Tørken, der for mange